

ГЕОРГИ КОНОВСКИ

ЕДИНЕНИЕ НА СИВОТАТА

chitanka.info

За пореден път спря телевизора. Необходимост — иначе скоро щеше пак да го счупи. Заради тия марди, които се влачеха по терена и мързеливо си подритваха топката. Накъдето им падне. И понякога напред, към противниковата врата. Изглежда бранеха резултата — ако 0:4 беше резултат за бранене. Но, все пак — по-добре от 0:5 или 0:6. Задържаха ли на четворката, щеше да бъде най-успешният им мач тоя сезон...

Не можеше да ги гледа... Ех, да имаше поне един Роналдо... Или Меси... Или някой от миналото — Пеле, Кройф, Бекенбауер...

Нямаше отде да се вземе...

Освен...

И професор доктор Пешо се замисли... Защо да не намери не един — единадесет Роналдовци? Какъв отбор щеше да стане... Ехааа... Единадесет устремени, активни, жизнени, агресивни, пробивни, стрелящи, борещи се, амбицирани, настроени за победа и само за победа Роналдовци...

Че кой ще им удържи... Ще прегазят всяка отбрана, ще отнесат всеки защитник, ще понижат всяка врата...

И се затвори в лабораторията...

За него се чу само веднъж — медиите информираха, че някакъв български генетик си изпросил подарък от големия футболист. Фланелка от последния му мач. И я получил — макар че Роналдо не се и сетил в кой край на Африка се намира България...

А после колегите му от института по генетика и приложенията ѝ намериха в електронните пощи покана за голямо научно събитие — мач на отбора „Роналдо“ срещу „Кравар“ (Долно Ровинище). И някои отидоха до кварталния стадион, където трябваше да се проведе мачът...

Стадионът със сигурност знаеше по-добри дни. Не може винаги да е бил полуоградена поляна, от която изгониха три псета, две магарета, няколко дръгливи говеда и два коня, с удоволствие убиващи следобеда...

Върху оплешивелия терен се виждаха дори очертани полетата — със стрит тебешир, взет от близкото училище...

Излязоха играчите на „Кравар“. Млади — някой с вид на осмокласници, стари — един дори имаше бяла брада, зрели — особено в коремната област...

После излетя отбор „Роналдо“. Наистина — Роналдо... Единадесет сухи, стройни, изпечени, с хищен поглед Роналдовци. Като две капки вода. Различаваха се само по номерата на фланелките...

Публиката — стотина любопитни и двайсетина случайно надникнали, занемя. Роналдо?!

А колегите на професор доктор Пешо изумени го задърпаха:

— Как... Отде... Колко плати...

Професор доктор Пешо махна с ръка, изтича на терена. Роналдовците се събраха около му...

— Не забравяйте — играете според номерата на гърба. Пазете си зоните, подавайте си, стреляйте...

И мачът започна. Роналдо–9 подаде на Роналдо–11 и се втурна напред, крещейки:

— Тук, тук съм...

Вдясно от него тичаха Роналдо–7 и Роналдо–8 викайки, обърнати назад:

— Подай, подай...

Роналдо–11 поиска да ритне към Роналдо–2, но се сети: „Че защо да му давам топката? Мога и сам... Аз съм Роналдо...“.

След което се втурна напред, премина трима, но изгуби топката при четвъртия.

Накратко — отбор „Роналдо“ изгуби мача с 5:10. Защото нямаше вратар — Роналдо–1 като истински Роналдо искаше също да е звезда напред. Роналдовците от 2 до 6 смятаха, че и те трябва да вкарват, пък ония отзад да се оправят сами. Ако има някой останал там. Другите Роналдовци се блъскаха в търсене на добра позиция — всеки искаше да шибне победен гол и да стане център на вниманието... Само дете нямаше кой да им подаде, кой да разпределя пасовете, кой да покрива терена извън наказателното поле...

И професор доктор Пешо разбра — отбор от еднакви играчи не става. Дори да са суперзвезди. Трябва разнообразие, трябва различни футболисти. Иначе...

Иначе всички цветове се сливат в едно — сивото...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.